

Nicolae VASILE

Fiecare la locul lui

Situația prin care trecem toți, cea cauzată de apariția de undeva a acestui nou coronavirus, ne-a luat prin surprindere. Chiar discutăm recent cu cineva, din aceeași generație cu mine, că am fost norocoși. Perioada abuzurilor grosolane ale comuniștilor ne-a prins prea mici ca să o simțim, revoluția a venit la o vârstă potrivită pentru ca ulterior să preluăm poziții cu multe oportunități de viață și profesie, iar acum, ca proaspeți pensionari, să putem privi fără prea multă implicare peisajul, uneori distractiv, al amestecului cam nereușit de socialism și democrație care se derulează de ceva timp. Eram bucuroși că nu am prins o epocă cu războaie, cum s-a întâmplat cu părinții și bunicii noștri.

Nu a fost să fie așa până la sfârșit, a venit acest război biologic cu acest perfid virus. Nu știu cum se va termina. Mă înscrisesem în rândul tuturor, după indicațiile oficiale, păzite cu strictețe de autorități și transformate într-un instrument de făcut bani, prin amenzi destul de piperate, foarte necesari în această perioadă pentru lupta cu virusul. Pierdusem rolul meu din ultima perioadă, cel de roțiță în formarea unei conștiințe publice. După o viață de implicare în management, în care am dat de lucru la mii de oameni, în ultima parte a vieții m-am văzut mai util ca scriitor și publicist decât ca manager.

De când a început această criză, am constatat, pentru a doua oară în viață, prima fiind la cutremurul din 1977, că instinctul de conservare al omului este mult mai puternic decât celelalte, cel cultural fiind printre ultimele. Toată linia mea de comunicare prin reviste, site-uri, blog-uri etc. a devenit nefuncțională, fiindu-mi oarecum rușine să mai deranjez oamenii plini de griji cu „prostiile mele”: poezii, eseuri, editoriale, aforisme etc.

Și totuși, azi, s-a întâmplat ceva ce m-a făcut să-mi reiau seria comunicărilor cu oamenii, datorită unei întâmplări care m-a convins că trebuie să revin la locul meu, acela de a-i convinge și pe ceilalți că trebuie să facă eforturi să rămână la locul lor. Aceasta le va fi de folos acum, trecând mai ușor peste singurătatea șederii nevoite în casă, dar și ulterior, prin reintrarea mai ușoară în ritmul revenirii la viața normală care va renaște. Nu asta e sfârșitul lumii!...

Ce s-a întâmplat? Azi, fiind duminică, am tras de mine să fac ceea ce făceam și-n duminicile de dinainte de criză, program ce se încheia cu măturatul prin curte și o spălare cu furtunul cu apă, inclusiv în gura de canal.

De data aceasta, când am săltat capacul greu de fier, a țâșnit pe lângă mine, m-am și speriat, o vrabie care s-a așezat pe o streășină din apropiere, mulțumindu-mi în toate felurile în care se pricepea ea.

Nu știu cum ajunsese ea în canal, dar știu că dacă nu-l deschideam, ar fi murit acolo. Cât timp o fi așteptat ea ca eu să mă aflu acolo unde trebuia să fiu în fiecare duminică, probabil fiind una dintre zecile de vrăbii pe care le hrănesc zilnic?

Este un semn? Pe fiecare ne așteaptă cineva să fim la locul nostru!... Numai așa societatea va merge înainte, iar acest episod trist legat de coronavirus va deveni o amintire neplăcută.

Doamne ajută!

DE-ALE TURISMULUI

Ioan GANEA-CHRISTU

În această perioadă virusată în care am stat acasă și am dus dorul excursiilor, am avut timp să scot de la naftalină însemnări mai vechi care poate ar fi fost sortite uitării. Iată una dintre acestea:

Istanbul

Imediat după '90, românașii au dat năvală să exploreze țările din afara granițelor, atrași mai mult de partea comercială decât de frumusețile naturale care nu diferă cu nimic de cele ale noastre.

Așa s-au scurs spre Marmara tone de rulmenți, pânze de fierăstrău, sticlărie, țigări, haine vechi contra aur, blugi, gecii de piele, *ciungă* și altele asemenea.

Spre sfârșitul toamnei '91, m-a invitat un văr să merg cu el la Istanbul. Nu eram amator în această perioadă a anului și nici pregătit pentru o astfel de experiență. Dar, la insistențele omului cu care aveam relații de prietenie foarte bune și căruia poliția îi *ridicase* de curând permisul de conducere pentru 30 de zile, am zis să mă mai gândesc. El avea nevoie urgentă de șofer, iar eu nu trecusem până atunci nici cu mașina mea până la Ruse, dar cu altă mașină, fie ea tot Dacia. Mai mult decât atât, BB (așa o să-mi identific rubedenia în continuare) avea plătită marfa la turci de la drumul anterior (acesta fiind, N.B., al optsprezecelea!) și promițându-mi că nu mă va costa nimic în privința transportului, am acceptat.

- Când ar trebui să plecăm?

- Mâine la ora... Ai timp să aduni toate vechiturile din casă, haine, sticlărie, electrocasnice pentru că eu nu iau nimic.

Am umplut break-ul cu obiectele de care abia așteptam să scăpăm pentru a face loc noiturilor care invadaseră modernele magazine...

Destul de frig, chiar cu ceva lapoviță, am ajuns la Giurgiu unde pe mulți kilometri se întindea o coadă imensă de autoturisme și tiruri care așteptau să treacă Podul Prieteniei

către Ruse. BB îmi spune să mă strecor pe dreapta între două tiruri. Întrădevăr, acestea avansau mai repede decât autoturismele de pe banda 2, iar șoferii mastodonților au declanșat claxoanele...

- Nu-i nimic, a încercat să mă liniștească BB și se tot uita la ceas; trebuia să prindă schimbul de până la ora H al unui amic grănicer care îi facilita trecerea cu canistra de benzină și cartușele cu țigări *Marlboro*.

- Și când iese amicul din tură?

- La 19!

Abia l-am prins! Ne-a dirijat spre un loc unde am stat retrași vreo oră, nebăgați în seamă de nimeni și dintr-o dată ne-a adus actele făcându-ne semn să pornim repede după un anume tir.

Trecerea podului și manevrele cu vama au însumat aproape 14 ore! Am stat undeva, într-o parcare, să ne odihnim și să mâncăm ceva, cu toate că numai de mâncare nu ne mai ardea. Am traversat Bulgaria pe întuneric, exact așa cum nu era recomandat, ca să nu întânim oarece haiduci autohtoni și am ajuns la granița cu Turcia: după un control riguros al actelor personale și ale mașinii, a început unul și mai riguros, fix sub scaune. Și-a luat turcul cele patru cartușe originale *Marlboro* și ne-a făcut semn că putem pleca. Am intrat pe autostrăzi cu indicatoare pe care nu le mai întâlnisem. BB care părea că doarme pe bancheta din spate îmi spune la un moment dat, fără să se uite pe unde suntem:

- Ia-o pe drumul de tiruri din dreapta că scurtăm cu 35 km, apoi intri iar pe autostrada M. Am intrat, am ieșit și la stânga și la dreapta dirijat ireproșabil de copilul aflat la doar 7 zile de la drumul anterior pe aceeași rută.

- Am ajuns! Aici e parcare de la Marmara. Întoarce mașina cu spatele spre trotuarul din dreapta, unde e mai multă lume. Deschide hayonul și așteaptă că vin oamenii să cumpere tot ce le oferi. Tocmește-te, căci lor așa le place! Altfel, nu are niciun farmec! Eu plec să-mi rezolv problemele de data trecută.

Toată tranzacția n-a durat mai mult de o oră. Am adunat peste 300 de dolari din care mi-am cumpărat o pâine pe care o recunoșteam și de acasă, pufoasă, cu niște brobonele pe partea de jos, care se cocea în cuptoare electrice.

Am avut suficientă vreme să studiez mișcarea browniană a comercianților de pește, a celor care distribuiau tradiționalul ceai și covrigi, a românilor care ca și mine vindeau din mașină fel de fel de produse. Și marea, la doi pași, arhiplină de bărci pescărești acostate, o forfotă de nedescris...

M-a prins oboseala și cred că am ațipit în mașină până când a venit BB cu niște bocceluțe.

- Ei, văd că te-ai descurcat cu vânzările. Ai mâncat ceva? Vrei să mergem la masă?

- Nu, mulțumesc!

- Atunci, hai să te duc la niște magazine mai bune să iei ceva pentru acasă.

Avea câțiva vânzători cunoscuți care mi-au făcut ceva reduceri la, te miri ce, inelușe și cercei. La plecare am încărcat niște baloți cu haine. Asta a fost toată excursia! Am pornit spre casă. Pe drum mi-a arătat moscheia nu știu care, palatul nu știu cui, orașul cutare...

Am ajuns aproape de vamă. Era o regulă că puteai transporta câte cinci produse de același fel de om. Și omul a luat câte 12 blugi, 12 *savarine* (renumitele sahariene), 12 pulovere, 12 gecici. Ne-am îmbrăcat fiecare, peste ce aveam deja, cu câte un pantalon, pulover, geacă și *savarină*, de nu mai aveam loc la volan și mergeam cu geamurile deschise ca să nu murim de căldură (murați eram deja!).

Era deja lumină și o forfotă de nedescris. A plecat și dus a fost vreo șase ore. Ajunsesem să-mi fac probleme! Actele mașinii erau la el... N-aveam niciun ban...

Doar ce am deschis portbagajul și s-a făcut un vid care a atras câțiva chilipirgii cărora le-am vândut de-a valma pulovere vechi, pahare, pălăriile socrului, pantofiorii fiică-mi, umbrelele, mesadele ș.a. Când s-au gătat produsele, cei care nu au apucat nimic, mi-au cerut canadiana de pe mine, care avea o căptușeală de blană sintetică și mai ales, glugă.

- Nu am alta, sorry!

Turcu nimic: îmi arată pe degete câte unu în plus la fiecare cerere, adică de la 5 am ajuns la 15 dolari. Ia-o, măi, nene! Și am rămas în pulover. Eh, pe asta li s-a pus pata mai abtirit pentru că avea tricatat un desen interesant. 17 dolari. Astfel că am fost nevoit să-mi vând și aparatul de fotografiat cu care aveam și eu gânduri mărețe să immortalizez aspecte de la prima ieșire „în lume”, hai-hui.

Am trecut legal de vama turcă unde ne-a confiscat o cutie mare cu gumă de mestecat, care era în plan, de sacrificiu. La bulgari a fost mai simplu.

S-a complicat la Ruse. Cum ne costumaserăm iar în ținuta de *caltaboși* am fost nevoiți să dăm jos toată marfa. Ne-au trecut toate apele și a trebuit să luăm iar coada infernală de trecere a podului. Se făcuse ziuă. Am mai făcut niște manevre, nu prea elegante, în urma cărora am depășit câteva zeci de mașini și iată-ne la Giurgiu. Amicul vorbise cu un coleg de tură și după ce a primit discret o punguță ne-a dirijat pe banda tirurilor, spre oraș.

Ghinion! Pe la Călugăreni, constatăm că avem pană de cauciuc...

Dezbrăcarea, scoaterea baloturilor cu haine, a roții de rezervă și tot ce mai trebuia. Abia atunci mi-a arătat BB de ce îl luase o cantitate dublă de ape când ne-au controlat vameșii: avea la gât o ditamai punga cu aur (lănțișoare groase ghemotocite printre brățări și alte alea) de care nu mi-a spus până atunci, ca nu cumva să-l dau de gol prin cine știe ce mimică divulgatoare.

O experiență obositoare în urma căreia m-am ales cu o curățenie în dulapurile de acasă, niște mici bijuterii pentru familie și un surplus de câteva zeci de dolari.

La nici doi ani, fiica mea răspundea stâlcit și mândră la întrebarea rudelor despre proveniența cerceilor:

- Adus tata, din Tu'cia!

M-am mai ales cu ceva: stârnirea curiozității de a vizita ca turist (și nu doar cu coada ochiului) magnificul Istanbul.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Negare condamabilă!

Vasile și Vasilica erau căsătoriți de aproape un deceniu formând un cuplu omogen, sudat. Mariajul lor se desfășura fără convulsii, într-o armonie deplină. Vasile lucra la o firmă de reparații auto, fiind bine apreciat la locul de muncă iar Vasilica era o ziaristă competentă și talentată.

Într-o vară, directorul ziarului îi ceru Vasilicăi să realizeze un reportaj, considerat de actualitate și cu priză la public, prin deplasarea într-o zonă muntoasă, de unde se lansase zvonul că se produc masive tăieri ilegale de arbori.

Deplasarea, documentarea și scrierea reportajului au necesitat absența de acasă a Vasilicăi pe o perioadă de 5 zile. În acest timp, Vasile, de comun acord cu soția sa, a apelat pentru serviciile casnice (curățenia locuinței, pregătirea mesei, întreținerea lenjeriei ș.a.) la Dorica, sora mai mică a Vasilicăi, studentă aflată în vacanță.

La revenirea acasă, Vasilica găsi totul în ordine și mulțumi atât Doricăi cât și lui Vasile pentru păstrarea locuinței în condiții ireproșabile. Însă peste câteva zile, căutând într-un sertar unde păstra lenjeria intimă, dădu peste o pereche de chiloței care nici ca model nici prin mărime nu făceau parte din garderoba proprie.

Dezamăgită și indignată, veni cu „corpul delict” în fața soțului și-l apostrofă, cum nu o făcuse niciodată până atunci, acuzându-l de „trădare” și întrebându-l răspicat la final: „Cine a dus rufele la spălătorie?”

„Prins la înghesuială”, Vasile băigui speriat: „*Desigur dragă, sora ta s-a ocupat de această problemă, ducând și aducând de la spălătorie atât rufele mele cât și cele ale tale*”.

După o clipă de cugetare, din ce în ce mai detensionată, Vasilica se potoli și chiar pe un ton împăciuitor zise: „*Distrată cum e Dorica, precis că a răătăcit printre rufele noastre și chiloțeei ei*.”

La care Vasile, sub impulsul inconștientului, murmură: „*Nu prea cred asta pentru că Dorica... nu poartă chiloței!*”

Aici nu sunt pești!

Într-o iarnă grea,
Cu gheață și nea,
Un pescar zelos
O porni pe jos,
Cu scule „nemțești”,
Ca să prindă pești.

Ajuns inimos,
La un loc sticlos,
Scoase din rucsac
Târâncop pe plac.
Cu care îndat’,
Gheața a crăpat.

Copcă - a făurit,
Pentru pescuit.
Dar deodată: -*Pas!*
(S-auzi un glas).
Geaba te căznești,
Aici nu sunt pești!

Iar pescarul nost’,
Având clar un rost,
Se mută-ncordat
La loc depărtat.
Și croi distrat
Altă copcă-n strat.

El s-a bucurat,
De ce-a realizat.
Dar deodată: -*Pas!*
(S-auzi un glas).
Geaba te căznești,
Aici nu sunt pești!

Enervat, șocat,
A-ntrebat mirat,
Să afle acum,
Cine-i stă în drum?
- *Eu am grijă doar,*
De ăst... patinoar!

**Corneliu
CRISTESCU**

ȘTIINȚĂ ȘI POEZIE

Cum se împacă-n om știința și cu poezia,
Este o întrebare foarte grea, ce mi s-a pus,
Sau chiar cu fizica, dar, mai ales, ingineria;
Nu e ușor să poți să dai rapid un bun răspuns.

Cum poți răspunde la asemenea grea întrebare,
Decât făcând recurs la frumusețea acestei lumi,
La farmecul și armonia ei strălucitoare,
La echilibrul cosmic, la șirul marilor minuni!

E plină lumea de simboluri vechi, cu simetrie,
Și de minuni în spațiul proxim, iminent,
O *armonie de structuri* cuprinse-n feerie,
Ce fascinează omul; el e *poet preexistent!*

Din haos a creat-o *Marele Arhitect Divin*,
El, lumea a clădit-o în plină armonie,
E-atâta frumusețe, mister și adevăr sublim;
În om, e loc și de știință, dar și de poezie!

Când omu-a fost creat, i-a pus și *inimă și minte*,
El a cerut ca omul să respecte Dreapta Lege,
Iar bucuria vieții, s-o spună prin cuvinte;
El are dreptul sacru, căci *simte și înțelege!*

E omul corolarul, coroana și minunea
Creației divine, ce are totul în propria lui fire,
I-a dat *sensibilitatea*, i-a dat și *rațiunea*,
Să simtă singur lumea, s-o schimbe prin gândire.

Știința și poezia, în om, sunt emergente,
Iar **Blaga** ne-amintește chiar într-un chip frumos:
Știința și cu poezia au axe convergente,
Iar **Barbu** zice de-o *ntâlnire la locul luminos!*

Lucrând întru știință, el, după cum se știe,
Analizează, trece totul prin filtrul-intelect,
El caută adevărul chiar și prin poezie,
În poezie, doar *Dumnezeu este poet perfect!*

Se vede clar că omul este o dualitate,
E o structură sfântă, complexă ca ființă,
Abstractul și concretul îi sunt îngemănate;
El scrie poezie, iar, uneori, știință.

Prin **Blaga**, dăm răspunsul acum la întrebare:
Da, omul de știință poate să scrie poezie,
Filozofia, însăși, fiind integratoare,
El poate trece-n artă, doar prin filozofie!

SALUTARE, SALUTARE! - un mesaj din izolare-

Salutare, salutare,
Pentru cei din izolare!
Aveți puțină răbdare,
Și-o să fie iarăși soare,
În suflet și-n inimioare,
Seniori și Senioare,
Frații mei și Surioare!

Să nu fiți cu supărare,
În țară, încă se moare,
Seniori și Senioare !

Nu-i prea rău în izolare;
Copiii ne-aduc mâncare.
Să n-avem ...*evenimente*,
Ne-aduc și medicamente.
E ceva de ...noaptea minții;
Copiii-și hrănesc părinții!
Dar, e bine și așa,
Sper, că nu ne-om îngrășa!

Sunteți supărați cu toții
Că nu v-ați văzut nepoții,
Că de când v-ați izolat,
Nu i-ați mai îmbrățișat,
Nici nu i-ați mai sărutat.

Dacă-i bun venitul net,
Sigur, aveți *Internet*
Și puteți vorbi pe *skype*,
Vă puteți vedea la ...*cap!*
Puteți ca să vă priviți,
Deci, să nu îmbătrâniți!

Dacă nu, prin telefon,
Îi recunoașteți după ton,
Dacă nu vă recunoaște,
Să-i dați un cadou de Paște.
Ăsta-i marele păcat,
Puțin ne-am înstrăinat,
Cu toate că n-am plecat,
În alte țări, sau în alt stat.

Mai aveți, încă, răbdare,
Va apare mândrul Soare,
Într-o zi de sărbătoare.
Bucuria va fi mare,
Cînd veți merge la plimbare,
Pe bulevardul cel mai mare!

O să vină și momentul,
Să-nțelegem incidentul
Cu virusul de temut,
Prin care noi am trecut.
Concluzia ar fi așa:
Sper că-am înțeles ceva!
Dacă nu va fi așa,
Criza se va repeta!

Dar, vă rog să țineți minte:
Nu va mai fi ca-nainte!
Fiindcă ceva s-a schimbat,

**Nicu
DOFTOREANU**

**Cornelia Violeta
POPESCU**

TANGOUL PENSIONARULUI OPTIMIST

Motto:

*Cât în destinu-mi este scris
Să dărui zâmbete și flori,
Nu voi fi curând ucis
Măcar că, lesne-i să mori.*

**Geo Călugăru – Pe cărări de epigramă -
EdituraFast Editing 2019**

Cu cât înaintăm în vârstă

Trecutul pare mai frumos,
Și luminos,
dacă rezistă
Acel moment mai zgomotos
Al bucuriei, ce persistă
Din tinerețe, grandios,
Chiar când erai întors pe dos!
Ce repede târziu se face
În viață,... dacă vremea tace,
Speriată că n-ai niciun țel.

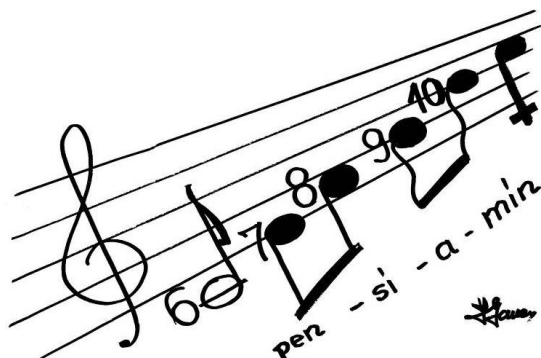
Știm că-n tristețe ne preface
Momentul prim, de timp rebel!
Ce lucruri simple ne-ncântau
Sau deopotrivă, supărau,
Atunci când încă n-aveam parte
De amintiri

... date la spate.

Cu cât în vârstă-naintăm,

Avem nenumărate seri
Când nu visăm și regretăm
Că... mâine nu mai este ieri,
Deci să nu amânăm deloc
Și să trăim clipa...pe loc
Recucerind tot ce dorim
Prin optimism!

Dacă mai știm.

Carnaval

Trebuia să vină primăvara
Cu promisiunile-i de iriși,
Sau chiar cu diafanii lotuși vara,
Dar ne-am trezit supuși de viruși.

Un carnaval cu măști chirurgicale
Așa cum n-a mai existat vreodată,
Mănuși din lac și ochelari de soare
Au invadat de-odat' planeta toată.

Pe buze parc-a-ncremenit surâsul
Și chiar rutinele-nvechite,
Căci moartea iute curmă vieții cursul
Printre săraci ca și printre elite.

Îndură-Te de noi, iubite Tată,
Și iartă faptele nesăbuite,
Coboară-ți Tu Lumina Necreată
Ca toate să mai fie înflorite!

Ioan RAȚIU

AMINTIRI

Lasă-n suflet amintiri
Sentimentele profunde
Când asculți să nu te miri
Dorul întrebă răspunde

Într-o lume cu martiri
Eliberează secunde
Lasă-n suflet amintiri
Sentimentele profunde

Negăsitelor iubiri
Cer motive să cufunde
Rugăciuni și presimțiri
Dau năvală de niciunde

Lasă-n suflet amintiri

Doina BĂRCĂ

Dacă ar fi ...

Dacă ar fi ca să ramâi,
În viață să-mi fii nemurire,
Te voi păstra în ochii mei,
Ca lacrimă de fericire.

Dacă ar fi ca tu să pleci,
Iar inima în piept să-mi ardă,
Te voi păstra în amintire,
Ca lacrima ce nu vrea ca să cadă.

Flori de cais

Flori de cais ne-nzăpezesc,
În fericirea mută a iubirii,
Inimile-n drag se contopesc,
Înmugurind în albul fericirii.

Mă pierd în colțul meu de paradis,
Mă-năbuș de parfumul ce-l adulmec,
Din raiul fermecat de foarea de cais,
Să-ți dau drumul din brațe nu mă-ncumet.

Florile de cais în anotimpuri de iubire,
Au un miros A TINE! Miros a fericire!

Vis și dorință

Îți ghiceam frumusețea
prin vălul transparent,
Trecând de bucurie la extaz,
Dincolo de aripa destinului transcendent,
Când inima-mi ating de-al tău obraz.

Tremura-n fericire iubirea dintre noi,
Îți trag ușor pe umeri vălul,
Gânduri de păcat mă năpădesc șuvoi,
Eu te dezbrac cu ochii mei ca cerul.

Adulmec trupul tău de albă inocență,
Dorințe-nflăcărate mă mistuie adânc,
Destinul care m-a-nzestrat cu tine,
E fericirea mea pe-acest pământ.

Ioan Al. LUPU

Ion și Ziua Muncii

Când soarele, cu mâini de aur pur,
mângâia creștetul colinelor, câmpiilor și luncii,
Ion, cu mult timp înainte de minunata Zi a muncii,
s-a dus, cu mers solemn, la Primărie...

I-a spus primarului, ca să se știe:
Eu și cu-ai mei, de Întâi Mai, fără căluș,
avem mai multe treburi pe la vie..
Să nu ne pună Stăpânirea oarece gloabă pe hârtie!

O să ne spună soarta, draga soră,
când va veni iar vremea de nuntă și de horă.

Noi știm de la bunici și străbunici
că oricare necazuri, mari sau mici,
războaie, secete, vreo boală păcătoasă
cu muncă și silință le-au alungat din casă !

Plecat-a Ion cu pași iuți peste câmpie...
Peria verde de grâu fraged pieptăna bolta sinilie
Din slăvi porni în tril o primă ciocârlie
Iar pe Ion, vajnicul și etern oștean de glie,
nu-l ajungea din urmă nici gând de pandemie.

**Constantin-
Nicolae
GAVRILESCU**

Încă mai plouă

Încă mai plouă. E frig.
Umbrela mi-e scut peste gânduri,
Toate aleargă, mă frig,
ideile-mi curg rânduri, rânduri.

Șuvoi, picături ce lovesc
La streășina ce se prelinge,
Calc pe trotuar, și, firesc,
Apa-n șiroaie se scurge.

Acum îmi e gândul la tine.
Mă-ncearcă adânc un păcat,
Iar ploaia, de va mai ține,
Avânt îmi voi lua înfocat.

La geam îmi fuge privirea,
Se pare c-afară te uiți
Cum vine spre tine iubirea,
Prin ploaia cu stropi stăviliiți.

Încă mai plouă. E frig.
Așteaptă, iubito! Ajung.
Emoții mă-ncearcă, mă frig
Cu sângele-mi cald. Eu înving.

Adrian BOTEZ

Gândul cel adevărat al guvernanților, la moartea unui intelectual

Intelectual dus :
Răsuflare-n plus
un Spin
mai puțin !
...prea ghicea -n Albine
ce e Rău – ce-i Bine
ne temeam de Verbu-i Pur
ca de Puiul de Vultur
stăteam pe-un Vulcan
când trăia – mai an :
prea era Vântoasă
țintind Treaba noastră
prea era o Nebunie
când râdea de Vorbărie
când se-ncrunta la Hoție
și prea Vijelie
vorbind de Prostie...
...bine c-a plecat
pe noi ne-a lăsat
și ne-a dezlegat
la Beznă și Rele
la Draci și la Iele
la Crimă Bălțată
Trădare Curată...

Ce-mi pasă mie de viruși ori bacili?

ce-mi pasă mie de Viruși ori Bacili ?
trebui' să fiți – cu toții – Imbecili
să nu știți a numi Buba-mi Rea :

Ciuma-mi se cheamă – simplu : "VIAȚA MEA" !

Cumplit Schilod – cutremurat de Febre
tărcat – de Rău și Bine – ca pe Zebre
am înghițit Otrăvuri – Umilințe-fără-Număr :
a mai rămas – din mine – **Sfântul UMĂR !**
pe el mi-am purtat Crucea – spre Golgota
pe el am scris eu Slovele – cu Flota
ca să ajung la Capătul de Zare
să-i trag - Lui Crist – **O ULTIMĂ CÂNTARE...!**
...când prin Noian Ceresc – **El mă va auzi**
precis – de tot ce-i Chinul Omenesc –
se va-ngrozi!

Doină de primăvară piezișă

halal de-așa Primăvară
tot cu Brumele pe-afară !
halal de așa un Soare
cari s-ascunde după Noare
dârdâind Raze – de moare
și cu Vergura de Noapte
de cade – mereu – pe Spate...

Primăvara e furișă
și te-njunghie – tot piezișă...

nu e Rost de Bucurie
nici Spor în Gospodărie
Unchiul Ger se lăfăie
Zâne Rele mormăie
Vremea -n lunec - gâfăie...

Mâna – pe Plug - ți-o jupoi
atâta e Fierul – Sloi !
sângur tragi – umilul Jug:
nu s-urnește-n Gheață - Plug !

Boii – de Ger – au murit
Nutrețul s-a isprăvit...

vină Iele
cu Ulcele
răsărind tot din Surcele
să joace la Tălpicile
Temelia s-o-ncălzască
Grâu-Văpaie – iar să crească...

...dar Cerul e plin de Ciori
Soarele e doar Duhori
Sămânța a degerat
Casa-n Vale s-a surpat...

...și s-arată Noroc Mare
în ist An - din Calendare:
nici tu Pâine – nici Parale!
...numai Năcazul și Jale
se slobod pe Om și Cale...

Constantin MIRONESCU

Fatalitate

Mă întorc pe-o rană
dulce grea povară –
gândul zdrelit
din neguri trezit
și m-azvârl spre cer
zvon de lerui-ler
întețindu-mi zborul
cu nestinsu-mi dorul –
nasture de-argint
pe-un meteorit.
Lupul singuratic,
hămesit lunatic
în blană de oaie
ca manta de ploaie,
pândește pe-o coadă
de cometă oarbă
cu fălci de rechin
și mirosul fin.

A rămas departe
un corb ce desparte
apele în două
și pe amândouă
- ură și iubire –
să le țină-n fire.
Și ne ducem traiul
schimbându-ne straiul
după cum decide
soarta ce ucide
orice-mpotrivire
fără izbăvire.

Apocalipsă

Timpul
închide în el
fenomene meteorologice cumplite:

- uragane pustiitoare,
- tsunami,
- tornade,
- secetă,
- epidemii grave,
- invazie de dăunători.

Și, de parcă n-ar fi de-ajuns,
războaie atipice și sofisticate:

- război radioelectronic,
- război informațional,
- război genetic,
- război geofizic,
- război psihotronic ...

Iar acum,
Atacul frontal:
CORONAVIRUS!
Apocalipsa în acțiune !

Coronapandemie

Trosnituri de vânt
biciuite pe cerul enigmatic
urmează raza plăpândă toropită de
mistiche adieri fâlfâind dinspre
locul în care s-a cuibărit dragostea
undeva în străfundurile memoriei
mustind de amintiri dureroase –
iubirea se veștejește
precum păsările cerului
în amurgul zeilor.

Îngăduitele sirene
(prin ordonanță militară)
anunță zgomotos sosirea solilor
cu ochii de gheață
la castelul de pe stânca dracului
de la răscrucea dintre lumi
vrând să avertizeze despre
predicțiile supraviețuitorilor

din subteranele Timpului
descoperite recent de o echipă mixtă,
formată din arheologi, viitorologi și clarvăzători
speriați de amprenta unui prezent
cu totul imprevizibil.

De buza lumii spânzură un banner:
"Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc"
(*Andre Malraux*)

Constantin STOICA

CĂȚELUL

Printr-un parc, pe la chindie,
Deși nu era permis
În deplină pandemie,
Un bătrân cu pălărie
Comitea un compromis.

Pe-o alee, prin urmare,
Cu o mână-n buzunar
Se plimba vorbind cam tare
Cu un animal, se pare,
Ce-l avea imaginar.

Florile de primăvară
Nu-l interesau deloc
Și nici liniștea de-afară,
Căci fiind aproape seară
Omul se grăbea spre bloc.

Brusc apar, din întâmplare
Venind către dânsul drept,
Trei bărbați în patrulare,
În ținute militare
Și cu armele la piept.

După ce-l înconjurară,
Un oștean zice decent:
- De ce ați ieșit afară,
Când e ordin, bunăoară,
Să stați în apartament ?!!!

- Cu cățelul sunt... și-arată
Scoțând mâna către ei
O "ceva" puțin ciudată,
Mititică și curbată...
Am și hârtiuța, ... vrei ?

Militarii cu grăbire
Se privesc zâmbind stingher,
Căci în palmă, cu uimire,
Văd un lucru peste fire,
Apoi șeful pișicher

Zice, totuși, cu prestanță:
- Vă cam bateți joc de noi!
- Domnilor, vă par o zdreanță?
E cățel, cu siguranță,
Însă e de... usturoi!

Dumitru BUȚOI

Dumnezeu s-a supărat pe noi

Se clatină din temelii planeta,
se moare-n fel și chip,
se moare și pandemia e în toi,
speranța mea acum e izoleta
sfârșitul vieții e în floare,
Dumnezeu s-a supărat pe noi.
Nu pandemia ne-aduce virusul letal,
ci votul exprimat aiurea,
trăim în stare de urgență și război,
între cer și pământ,
demoni și îngeri protestează normal,
se clatină din temelii planeta
și freamătă pădurea,
moartea aplaudă cu-o mână,
simfonia vieții este aproape de final!

Strada versului e pustie

Orașul e pustiu
și strada Versului este pustie,
pe lângă mine,
trece clandestin un sicriu.
Ce fericit!
A scăpat de pandemie,
iar eu sunt trist
și legănat merg mai departe,
mă duc la farmacie,
e-un semn că mai exist
și nu mă tem de moarte,
azi dimineață i-am scris o poezie!

*

Eduard Dorin ENE

Resetăm viața

Pun întrebări de-a dreptul efemere
Am judecați trecute spre apus
Și un gândac, oricât de mic, ar cere
Să meargă la culoarea care l-a produs.

Doar aeru-mi oferă o casă cu etaj
Să pot privi magnolia-n plăcere,
Nu salcia propusă de-anturaj
Sau groapa ce-i o veșnică tăcere.

Ciudat cum s-a născut o nouă forță
Ce tulbură și apa unui râu.
Iar gându-mi este ud de ploaia torță
Prin viață, operă de artă în desfrâu.

Curând voi reseta mândria pură
Traiecte mari și ordonanțe militare
Vor face drumul de la nas la gură
Să-mi fie singura mișcare.

Copacii falnici din pădure milenară
Se plâng pe plaiul plin de grote
Că sunt tăiați și pleacă toți afară
Nu mai rămân să-ngroape nici cocote.

Noi suntem generația pribeagă
Ne-am spulberat în hăul lumii
Acum, venim la țara dragă
Să cerem dreptul sfânt al mumii.

O, tu făptură diogenă dintre pruni
Ce-ai dispărut ca o himeră la arat,
M-ai înșelat și ai plecat după moruni
La vârsta fragedei iubiri, ca un pirat.

Himera pandemiei

Himera rămasă pe întreaga orbită,
Mă leagă cu dorul din viața tivită
Cu farmec de miere și lapte matern
De pruncul din pântec, cu suflet etern.

O mamă ca Geeea născută din haos
Își vede copiii, titanii, ființe de-adaos
Urziți de Uranus să stea sub pământ
Fără lumină și focul cel sfânt.

Un fluture albastru se plimbă cu jale,
Iar Cronos își înghite copiii agale
Speriat de blestemul rostit la castrare
De tatăl, tiranul, fără scăpare.

Eu, sunt mai presus de lumea întreagă
Am idol, numai, persoana mea dragă.
Tac în tăcerea ascusă în mintea lucidă
Mă-nfrupt din minciuna gata să ucidă.

Se rupe copacul din dreptul ferestrei
Dispare, în haos, vioara orchestrei.
Preludiul cântat, deja se-nvechise,
Coboară o cracă cu flori nedeschise.

Doi câini se distrează pe strada pustie
N-au frică de viruși sau pandemie.
Plimbându-și stăpânii ca la paradă,
Stau patru într-unul, fără rocadă.

Căzând poleiala rămâne o umbră pe jos
Statul în casă îmi face piciorul frumos.
Din dulcea tenebră apare lumina cea vie
Sclipirea-i se joacă ca Eva cu frunza de vie.

Pandemie în zi de mai

Ce crudă e haita din stepa nebună,
Hiene, coioți și șacali
Ce-și sfâșie-n zgomot hrana comună,
Formată din turma de bivoli hamali.

Cristale de ceață înconjură o viață.
Din galaxii cu liniști profunde,
Coboară spre Terra o noapte de ghiață,
Ce-nghite în haos imagini fecunde.

Noi suntem cobaii de probă umană,
Dotați de "Înalții" cu cipuri de ură.
Privim ce-i frumos doar în goană
Și-alegem iubirea, în mică măsură.

Planeta Albastră se vede din stele
Ca mândră fecioară ținută-n priveghi
Oceanele-s lacrimi vărsate să spele
Păcate de Zeu, ce joacă un renghi.

Pădurile noastre sunt, încă, virgine
Iar munții se-nalță semeț către cer
Pământul ne ține în viață prea bine
Eu, sunt dușmanul stingher.

Maria CIOBOTARIU

Elena ARMENESCU

Clipa trecătoare

Cânta priveghetoarea
 și cântul ei e lin și trist
 e tot ce-nconjură durerea înflorită
 pe prispă plânge mama
 iar lacrimile ei
 se prefac în lumină
 o clipă neîmpăcată cu timpul
 cântul se aude, de departe, iar,
 norii se risipesc încet
 spre steaua ce deschide zarea
 părea că s-a oprit
 din zbor priveghetoarea
 să prindă clipa trecătoare
 iar cântecul ei cuprinde valea
 când vântul răsună în noapte
 ritmul inimii străbate, precum
 iubirea ce înalță dorurile noastre
 tu nu auzi cântecele toate
 ai ochii arși de sete și-ntuneric
 măsoară, ca-ntr-o clepsidră, timpul
 tăcut, ca mugurii închiși
 iar primăvara,
 cu atâta grabă se apropie
 abia auzim cum trece peste noi
 am vrea izvor să fim
 să privim albastrul fără vină
 și verdele ierbii să-l simțim
 în colțurile lumii.

Rugă de mulțumire

Mulțumire! Celui ce ai știut să poruncești
 Pământului înmiresmat și sferelor cerești
 Să-mi surâdă tandru și șoptească mereu
 Ecoul cel dintâi al Sfânt glasului Tău!

Mulțumire! Celui ce cu dragoste ai gândit
 Și cu mîgală în Măreția Ta, ai potrivit
 Să se ivească dantelăriile din nevăzut
 Pentru binecuvântatul nostru dar văzut.

Grație!

Pentru cântecul unic al mării, neconținut
 Pentru simțirea noastră radiind spre infinit
 Pentru îmbrățișarea-n răsfăț a razelor ce curg
 Peste pacea și armonia revărsate spre amurg!

Mulțumire!

Pentru îngăduința și răbdarea de a fi răsădit
 În miezul meu cel mai ascuns, un dor venit
 Din depărtarea de unde genunile Tale rîd
 Și vise tot rostogolesc spre mine oricând!

Grație Ție!

Pentru Puterea de a te sfîșia, cu care ai rupt
 Din Tine un grăunte- și Universul l-ai umplut
 Cu rodul Te cântă și slăvește întreg Pământul
 Eu din acest rod și cântec îmi culeg cuvântul!

Preamăresc creația ca un copil, și să mă bucur
 Asemeni pomului cel înflorit, până mă scutur
 Până ce focul arzător al dragostei, al împlinirii
 Îmi va topi încătușarea, în legea efemeră a firii.

Căci sunt de Tine-n viață pămînteană ferecată
 În astă trecere fecundă, misterioasă și bogată
 Plină de taine, de întunecimi și de lumină
 Drum de întoarcere printre sălbătici spre Tine!

•

Ionel MARIN

Versus Covid-19

Nu suntem stăpânii Terrei
După o iarnă blândă, parcă din Neant,
Ne surprinde o teribilă primăvară,
O primăvară atipică ce a-ntunecat,
Foșnetul, renașterea firească a speranțelor.
Oare de ce acum suntem încercați?
Poate și de faptul că am uitat, sau
Nu facem destul să-ngrijim zilnic,
Binele, să-nfrumusețăm Normalul...
Fiecare dintre noi alergăm după ceva,
Și din nefericire în mod special,
După avere, bani, funcții, putere,
După plăceri, desfrâu, spurcăciuni...
Am uitat că suntem oameni?
Și pe Părintele ceresc l-am ignorat, uitat,
Ne amintim de El când avem mare nevoie...
Este vremea să ne trezim
din nerecunoștință,
Din răutate, violență și nepăsare.
Coroana, ființa omului este invadată,
De viruși, monștri invizibili,
Foarte mici dar dificil de distrus...
O nouă ordine în trai s-a impus
Un sindrom de durere și izolare de:
Părinți, rude, prieteni, de vecini.
Am rămas în carantină, izolare
Și autoizolare, ostatici în propriile case,
Potop sanitar, urgie mare în țară și în lume.
Aripă ale morții, boala pâlpâie-n odaie,

Flămând de Tine

Din cer curg izvoare de apă,
Cuvinte tainice, pline de mister,
Raze blânde, de lumină vie.
Mărgăritarele zilei coboară,
Cu binecuvântări și candoare peste
Oameni, păsări și... flori.
Mi-e dor de Tine, Doamne!
Cu lumina iubirii Tale ai înfrânt
Moartea, înviind speranța,
Și cu veșnicie ne-ai îmbrăcat.
Întinde mâna, Doamne, ne ridică
Din furtunile neputințelor,
Sădește în flămândeale noastre inimi
Ascultarea și... Iubirea.

Greoi rămânem în hainele vieții,
Suferința viscolește în comunitate...
Cum vom merge pe scara eternității?
Nu frica, panica, hoția, intoleranța,
Ci coeziunea, dragostea, dăruirea...vindecă.
Iubirea din noi înflorește doar în libertate!
Aprinzând candela credinței, a iubirii
Împreună, vom reuși, să fim învingători,
Să câștigăm războiul cu invizibila moarte,
Cu întunecatul monstru – covid-19...
Vom ieși din carantină,
din sufocanta izolare,
Și vom asigura zâmbetul clipei
Și în orașele pustiite de molimă va renaște,
Comoara divină ce se găsește în Om,
Dând tărie foșnetului cald al primăverilor,
Solidă vindecare și sacră recunoștință...
Întorcându-ne la Dumnezeu, Atotcreatorul,
Purtătorul de lumină și de viață al nostru,
Avem șansa să revedem visele,
Speranțele, dorurile noastre, zburând
Prin inimi, indiferent de vârstă.
Fraților, surorilor vă îndemn:
Să medităm, să ne schimbăm în bine...
Prioritatea zero a fiecăruia este vindecarea.
Lumea va fi salvată,
vom redobândi bucuria
De a trăi sănătoși,
liberi și fericiți în vatra lumii...
S-aprindem candela omeniei, să-L rugăm
Pe Dumnezeu să facă miracole cu noi,
Să ne arate calea care ne duce la lumină,
La izbândă și mântuirea sufletului!
Învață, respectă, prețuiește
Adevărul și ...viața!
Să asigurăm rădăcini dorului, viselor,
Să trăim în armonie și pace!
Să călătorim prin Constelații
ca un ecou viu,
Al vieții, al darurilor divine
și nestinsului timp...

Dealurile omeniei

De la naștere,
Torentul vieții se zbate,
Pentru lumină...
Înfruntăm răni ale vremii,
Nevoi și suferinți pentru
A urca dealurile omeniei,
Cuceri nestematele patriei,
Aurul, minunile Planetei.
Tainice clipe înfloresc,
Prin suave cuvinte răspândesc
Zâmbete, cetăți ale gândurilor,
Spre înveșnicirea Omului...

**Gabriela
STANCIU PĂȘĂRIN**

Epidemia dorului

Voi care aveți
doar cifrele în cap,
voi care nu simțiți,
și nu plângeți,
ați scăpat
din socotelile voastre
DORUL,
care ne-a molipsit
pe noi, ceilalți,
omorîndu-ne în case.
Așa că,
înumărați-ne și pe noi
la „decese” vă rugăm,
in memoriam.

Sunt bolnavă

În lumea aceasta,
deodată fără cer
și fără pământ,
Moartea mă ucide încet
în mine însămi,
la mine acasă,
unde,
așezată cuminte
în coșciugul meu cu pereți,
aștept în noapte,
Știrile dimineții.

Altminteri

Altminteri ar fi fost, dacă sorocul
Nu dădea buzna să despice zorii!
Să fi venit când se nunteau cireșii,
Când se scaldau în rouă căpriorii.
Când meri orzatici rodu-și laudau,
Mirosul porți de rai desferecând.
Iar Duhul Sfânt se pogora anume
În ziua de Sân Chetru merii scuturând.
Altminteri ar fi fost, dacă amurgul
Mai adăsta un pic la poarta zării!
Îmbelșugat de mure, încă, rugul
Să nu fi plâns sub plapuma ninsorii.
Să fi venit când prin livezi, gutuii
Își aprindeau pe ramuri felinare.
Când tinda era plină de icoane
Și la ferestre tainice odoare!

Decont

Domnilor,
nouă, celorlalți,
cine ne decontează
mângâierile,
sărutările,
îmbrățișările,
rămase neîmplinite
în spatele ușilor?
Mie, 18, 12 sau 1950,
habar n-am a câta,
cine-mi decontează
toate zilele acestea
goale ca Moartea,
în care Singurătatea
mă ucide în casă
de Dor?
Eu vreau să mor
afară, sub cerul liber
și sub pomii înfloriți,
unde Moartea,
e mult mai blândă
decât între patru pereți.
Și dacă nu există decont,
Domnilor,
măcar, lăsați-mă să mor
afară,
FĂRĂ BOTNIȚĂ!

Ioana STUPARU

Jumătate-s veșnicie

În țărână m-oi preface,
Sunt din lumea care moare.
Jumătate-s veșnicie,
Jumătate cuib de floare.
Prinsă de fuiorul lumii,
Năvădesc fire de viață:
Lângă ghemul de Lumină
Pun iubire și Speranță.

Al. Florin ȚENE

Lumină pentru Mama

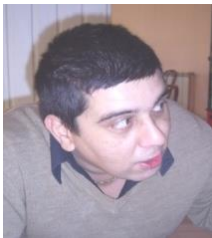
(Mamei mele Ecaterina Țene)

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Îmi port crucea plecării mele din sat,
Alergând după fluturi sub cerul depărtării,
Iar dacă, uneori, am căzut în păcat,
Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării.

Îmi aprinzi zorii luminii ce n-o vezi,
Eu, lumânării zilei mă închin sfios,
De Sus, știu, tu prin lume mă urmezi
Și mă-ndrepti cu sfaturi când fac ceva pe dos.

Marius Daniel MIHU

Oximoron

M-am văzut la colțul străzii
Cu o viitoare moarte.
Ea, în căutarea prăzii,
A trecut brusc, mai departe.

Era foarte ocupată,
Nu cumva bolnav să-i scape,
Dacă boala lui îl iartă
Și ea nu îl mai încapă?

Dacă el se face bine
Și-l îngrașă sănătatea,
Ea ce face, ce suspine?
Mai aduce?

Iubire și cald era mamă lângă tine
În universul casei în amintire rămas,
Dar o chemare încolțea, pe-atunci, în mine,
Destinul îmi pregătise-un Pegas...

De-atunci colind prin păduri înșelătoare
Tezaur de invidie, ură și venin.
Am mai venit la casa albastră pe-o cărare
Iar tu în ochi aveai lumină mai puțin

Așteptai tăcută cu fruntea de fereastră
Aveai în ochi așchii de întuneric
Iar gându-ți trimis spre mine-pasăre măiastră
Doar el mă cuprindea în miezul sferic.

O iubire de tine îmi intră-n sânge mamă
Cu ghiociei, mușcate și miros de pelin,
Dojana-ți blândă aș lua-o acum în seamă
Și m-aș întoarce acasă pe urme de senin.

Un dor îmi coboară în inimă de casă
De truda tatei, a ta și de înserate mângâieri,
Însă urma voastră de aer rămasă
Când o ating se preface-n ieri.

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Ce e moartea?

Se oprește, se întreabă
Cine o să mai dea colțul,
Dacă nu mai are treabă
Viața ei trece ca glonțul!

Am văzut, mergea pe stradă
Fără niciun echilibru
Moartea, în leșin să cadă,
Ca o voce fără timbru.

Deodată suferință,
S-a îmbolnăvit de ... moarte
Ea, sfârșitul de ființă,
Bolnavă-i de sănătate!

Marian ILIE

Devotament

De multe ori Lăbuș cel devotat
Îmi pupă mâna-n stilul lui câinesc
Îmi vine uneori să-l dojenesc
Însă renunț s-o fac, că imediat

Îmi vine-n minte jalnicul tablou
Cu tentă pronunțat pupincuristă
Prin care fauna postdecembristă
Impune-un stil de viață deloc nou...

Să pupi o mână, hai, mai treacă-meargă
Dar fund să pupi - și încă de străin -
E ca și când ai bea pișat drept vin
Între terase, pe o stradă largă

Mai mult decât atât, ai noștri-i pupă
În clin anal pe cei ce ne luară
Tot ce-am putut agonisi în țară
Și țara în bucăți vor să o rupă

Așa că-l iert pe prietenul Lăbuș
Îl pup pe sufletu-i duios canin
Pe când credinței sale mă înclin
Desfid pupincuriștii trepăduși!

Corneliu NEAGU

Prea multe amintiri

Prea multe amintiri s-au adunat,
înghesuite toate-ntr-o cămară
pe un rastel rămas nedescărcat
de când ne-am întâlnit întâia oară.

Carantină cu Lăbuș

Mă spăl pe mâini, mai fac și-un duș
Să nu miros a carantină
Stau la distanță de Lăbuș
Deși el n-are nicio vină

Că-n lumea pusă pe globit
Cu-accente multiculturale
A dat navală-acest COVIT
Să-mi facă zilele nasoale

Nu tu un șpriț sau un rachiu
Agapă scriitoricească
Descindere prin Cișmigiu
Iubită să te drăgălească

Nimic din toate astea, azi
Doar sociala izolare
Și nostalgia-n care caz
Când vezi așa o guvernare

Cu nătăfleți pe val călări
Cu cârma-n alte zări uitată
Cu gândul peste mări și țări
Și-acasă țara despuiată...

Stau la un metru de Lăbuș
Să-i cer părerea lui de câine
El ia poziția de sluj
Și-mi dă de înțeleș că mâine

Va să-mi expună clar al său
Punct de vedere strict canin
Mă uit în jur, văd mare hău
Spun Tatăl Nostru și mă-nchin

Lăbuș îmi sare spre obraz
Greu scap de-a lui îmbrățișare
Cum să-i explic c-avem pricaz
Să viețuim în izolare?!

Cu gândurile mele le păzesc
și le rețin pe toate-n custodie,
înregistrate, cum era firesc,
pe file dulci din flori de iasomie.

De te întorci vreodată din trecut,
le vei găsi pe toate neschimbate,
chiar și parfumul lor de la-nceput,
rămas în karma clipeilor uitate.

Doar eu, cu anii, mai îmbătrânit,
te-aștept tăcut, în fiecare seară,
cu doruri să te-alint neconținut
de vei sosi cu clipele ce zboară.

Lhana ROMA-NOVA

Oh, voi, păsări călătoare!...

Oh, voi, păsări călătoare ce-ați zburat – la zei, datoare – către flori otrăvitoare,
cum gândit-ați că se poate a trăi viață, nu moarte, într-un pat al altor gloate
când adus-ați jertfă sfântă unor demoni ce înspăimântă? lira lor, în voi și-o împlântă!
Ați iubit viața caducă... n-ați văzut cum se usucă floarea în spicul de bursucă?
N-ați simțit rânjind păcatul când v-a cotropit căscatul și ați înghițit ducatul?
Pentru ce-ați ales arginții blestemați și ei de sfinții la care se –nchină prinții?

Ați uitat cum zis-a Domnul?
- O să vă răpesc tot somnul
când nu-i rob, nici liber omul!

Voi trimite asupra voastră
printr-o cetină măiastră
dinți de fiare într-o buiastră
și venin de târătoare
într-o zi de sărbătoare
prin voinic, la cingătoare!

Azi, din muntele Sinai,
coborât-am cu alai
la feciori cu păr bălai,
iar în dreapta Mea duceam
focul legii – străluceam
când, deodată, mă cruceam...

Ați aprins a Mea mânie...
M-ați umplut de gelozie
când treceam pe la chindie
și-am văzut că vă închinați
unor dumnezei minăți,
sufletul... vi-l ruinați!

Pentru ce M-ați părăsit
și-ați pus grâul la prăsit,
pieile – la argăsit
într-o țarină străină
de-al Meu gând, de-a Mea inimă,
nu gândiți că asta-l crimă?

Beți din scorpion veninul...
Vă înșelați, nu-i așa vinul,
mai amar decât pelinul,
via lor – vița Sodomei
și din șesurile Gomorei...
Vinul vostru, al Diasporei!

Oh, voi, păsări călătoare ce-ați zburat – la zei, datoare – către flori otrăvitoare,
cum gândit-ați că și Eu aș iubi alt dumnezeu pentru voi, pui de ateu,
când lăsat-ați ca să crească prin pădure numai iască;
acum țarina e plină de tâlhari... și de neghină, s-o smulgem din rădăcină!
TU, cel ce-ai citit acestea și ai înțeles povestea,
poți să spui fără păcat ce hotare-ai încălcat?

Pierzătoare de aspidă
e otrava dinomidă...
Inodoră, insipidă!

Dar, a Mea e răzbunarea
când veți cere lumânarea
ca să vă aflați iertarea!...

Și, a Mea e răsplătirea
când vă va dura privirea
să găsească mântuirea,
căci v-am zis să semănați,
grâul vost' să-l legănați,
vorba să nu-mi clătinați!...

Eu v-am spus c-a' fi pieire
când picioru' dă de știre
printr-o mare poticnire
și v-am spus c-a' fi urgie
când scrisoare pe hârtie
nu vrea nimeni a mai scrie...

Milostiv aș vrea să fiu
dar acum e prea târziu,
cerul tot e purpuriu,
fiindcă ard în taină îngeri
care-au suferit înfrângerii...
Ați înfipt în ei străpungeri!

Noi statorniceam hotare
pentru îngeri cu chitare,
semănam mărgăritare,
îngeri să vă păstorească,
lira lor vă preaslăvească,
ființa... v-o desăvârșească!

Însă voi, păsări viclene,
v-ați umflat degrab' în pene
și v-ați îmbuibat de lene,
n-ați mai vrut ara ogorul,
v-ați luat traista și piciorul...
Ați uitat cine-l Păstorul!

- hotarul iubirii?...
  - hotarul credinței?...
  - hotarul adevărului?...
  - hotarul dreptății?...
  - hotarul virtuții?...
  - hotarul luminii?...
  - hotarul amintirilor?...
  - hotarul viselor?...
  - hotarul florilor?...
  - hotarul fluturilor?...
  - hotarul zilei de mâine? fluturii nu pot s-o pască!
- Ai mei fluturi de lumină ard pe cer și nu au vină că fugit-ați din grădină?...
- hotarul fericirii?
  - hotarul speranțelor?...
  - hotarul dragonilor?...
- ... hotarul?... hotarul?... hotarul lui Dumnezeu?...
-

Eduard ENE

Eternitatea

S-a așternut o liniște mortală
Pe „locuința” celor din Eternitate
Nici clopotul de veghe nu mai bate
Iar viii sunt feriți de-o moarte naturală.

Nu au acces persoanele străine
La o șuetă limitată cu defuncții
S-a îngrijit primarul de disfuncții
Ce tulburau și gropile vecine.

Să moară virusul de plictiseală
Că nu-i cinstit ce ne-a făcut
Din zări îndepărtate vii tăcut
Și poposești în urbea ancestrală.

Îmi și imaginez scheletele cu mască
Cum stau tăcute-n racla lor
Toți, așteptând să vină un controlor
De sărbători să le împartă pască.

Noroc că „adormiții” noaptea cântă
Sau trec prin vis la cei rămași
Le întăresc speranța la urmași
Să-și spună păsul ce-i frământă.

Rămâneți liniștiți, voi cei plecați
Veghează lupta cu „hidosul”
Doar cei care gândesc cu „dosul”
La somnul lin pe care-l meritați.

Salvarea

Eu sunt privirea bolnavului docil
Ce urmărește o mașină de salvare
Prinzându-se precum un cil
De-o ultimă speranță: că nu moare.

Iar pietrele rostogolite-n drumul meu
Se murdăresc prea uniform la butonieră
Sunt piedici ce apar pentr-un pigmeu
Căzut din ramura cireșului ce speră.

Am strâns atâta dor de-un verde crud
Ce-mi bate, zilnic, la fereastră
Încât nu vreau să mai asud
Pentru o viață dusă, pe balcon, în glastră.

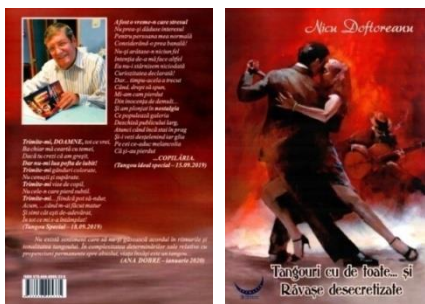
Ce sumbru bate-un clopot spre vecin
De la biserica lipsită, azi, de păcătoși
Și-mi zboară gândul la sărbătorile ce vin
Primite doar de oameni sănătoși.

Rămân cu singura privire prin firidă
Mă bag în pat și văd o umbră dubioasă
A dansului macabru, ca o victorie perfidă.
Dar eu, prefer o înfrângere frumoasă.

N-am voie să citesc la soarele din parcuri.
Acum, această crimă poate fi o artă rară.
Vă înnobilez cu titlul de baroni în țarcuri
Și aștept „prostimea” să vă dea afară.

Morala cu salvarea de seniori este caducă
Rămân doar două trupuri pline de nevoi
Eu, muritor de rând, ce sunt pe ducă
Și gloata voastră plină de noroi.

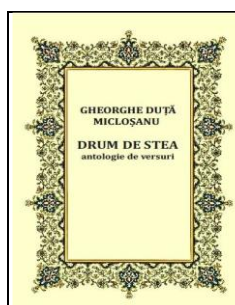
Apariții recente ale membrilor cercului:

TANGOURI CU DE TOATE... și Răvașe asortate

Editura ASTRALIS

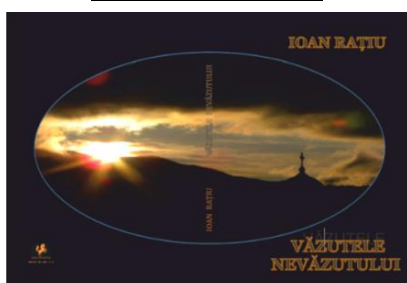
Nicu
DOFTOREANU

DRUM DE STEA antologie de versuri

Editura FAST EDITING

Gheorghe DUȚĂ MICLOȘANU

VĂZUTELE NEVĂZUTULUI

Editura FAST EDITING

Ioan RAȚIU

Nu râdeți, nu-i corect politic!

Editura FAST EDITING

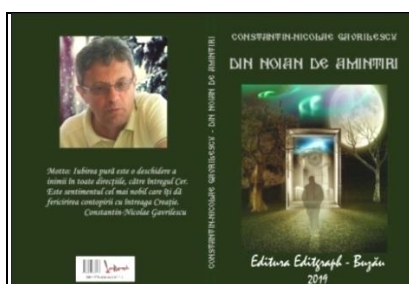
Paula ROMANESCU

PROMETEU DEZLĂNȚUIT

Editura Editgraf – Buzău

Ovidiu ȚUȚUIANU

DIN NOIAN DE AMINTIRI

Editura Editgraf – Buzău

Constantin-Nicolae
GAVRILESCU

ORIGINI ȘI PASIUNI

Editura AMICIȚIA Bacău

Josef BIALY

SUB VREMURI...

Editura SITECH Craiova

Iulian POPESCU

Proiectul

SCRIITORI din GENERAȚIA 2000

continuă.

Până la apariția acestui număr al Suplimentului au fost incluși **50** de autori pe adresa

<https://revistedecultura.com/>

1. Adrian BOTEZ	17. Florin GRIGORIU	34. Marius Daniel MIHU
2. Al. Florin ȚENE	18. Gabriela STANCIU-PĂȘĂRIN	35. Melania RUSU CARAGIOIU
3. Aura DAN	19. Geo CĂLUGARU	36. Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI
4. Constantin MIRONESCU	20. George Titus ALBULESCU	37. Milena MUNTEANU
5. Corneliu NEAGU	21. George VLAICU	38. Nicolae MĂTCAȘ
6. Cristina CREȚU	22. Georgeta RADU	39. Nicoleta CRISTEA IFRIM
7. Doina BÂRCĂ	23. Gheorghe MIZGAN	40. Nicu DOFTOREANU
8. Dori LEDERER	24. Gheorghe STROIA	41. Nina GONȚA
9. Dumitru BUȚOI	25. Ioana STUPARU	42. Ovidiu ȚUȚUIANU
10. Elena ANGHELUȚĂ-BUZATU	26. Ioan MAFTEI-BUHĂIEȘTI	43. Silvan G. ESCU
11. Eena ARMENESCU	27. Ion C. ȘTEFAN	44. Silvia BUDESCU
12. Elena BUICĂ-BUNI	28. Ionel MARIN	45. Simona DOBRIN
13. Eugenia DUȚĂ	29. Liliana BADEA-CÂRSTEA	46. Vasile BELE
14. Eugenia MIHU	30. Maria CIOBOTARIU	47. Vasile VULPAȘU
15. Florentina DANU	31. Maria NICULESCU	48. Viorica POPESCU-COJOCARU
16. Florica MUNTEANU-CUC	32. Maria STURDZA-CLOPOTARU	49. Cristian Petru BĂLAN
	33. Marina COSTA	50. Mihail GRĂMESCU

Scriitorii enumerați sunt membri ai grupărilor literare: *Liga Scriitorilor Români; Literar ing;*

Convorbiri literar-artistice; Armonii Culturale.999333

Proiectul este menit să contribuie la consolidarea unei conștiințe de sine a acestei generații, neinventariată de nimeni până acum, cu atât mai puțin evaluată. Așteptăm noi apariții sau completări la cele existente.

N. V.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactor: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro